

Nr 133.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående godkännande av konvention för lösande av vissa konflikter mellan medborgarskapslagar m. m.; given Stockholms slott den 24 februari 1933.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed

dels äska riksdagens godkännande av bifogade den 12 april 1930 avslutade konvention för lösande av vissa konflikter mellan medborgarskapslagar med det vid undertecknandet gjorda förbehåll i fråga om artikel 11, andra punkten,

dels ock, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående ändrad lydelse av 6 § lagen den 23 maj 1924 (nr 130) om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

K. Schlyter.

**Konvention för lösande av vissa konflikter mellan medborgarskaps-
lagar. Haag den 12 april 1930.**

(Översättning.)

**Convention concernant
certaines questions rela-
tives aux conflits de lois
sur la nationalité.**

Le Président du Reich allemand; le Président fédéral de la République d'Autriche; Sa Majesté le Roi des Belges; Sa Majesté le Roi de Grande-Bretagne, d'Irlande et des Territoires britanniques au delà des mers, Empereur des Indes; le Président de la République du Chili; le Président du Gouvernement national de la République chinoise; le Président de la République de Colombie; le Président de la République de Cuba; Sa Majesté le Roi de Danemark et d'Islande; le Président de la République de Pologne, pour la Ville libre de Dantzig; Sa Majesté le Roi d'Égypte; Sa Majesté le Roi d'Espagne; le Gouvernement de la République d'Estonie; le Président de la République française; le Président de la République hellénique; Son Altesse Sérénissime le Régent du Royaume de

**Convention on certain
questions relating to the
Conflict of Nationality
Laws.**

The President of the German Reich; the Federal President of the Austrian Republic; His Majesty the King of the Belgians; His Majesty the King of Great Britain, Ireland and the British Dominions beyond the Seas, Emperor of India; the President of the Republic of Chile; the President of the National Government of the Republic of China; the President of the Republic of Colombia; the President of the Republic of Cuba; His Majesty the King of Denmark and Iceland; the President of the Polish Republic, for the Free City of Danzig; His Majesty the King of Egypt; His Majesty the King of Spain; the Government of the Estonian Republic; the President of the French Republic; the President of the Hellenic Republic; His Serene Highness the Regent of the

**Konvention för lösande
av vissa konflikter mel-
lan medborgarskaps-
lagar.**

Tyska Rikets President; Republiken Österrikes Förbundsresident; Hans Majestät Belgiernas Konung; Hans Majestät Konungen av Stora Britanien och Irland samt de Brittiska besittningarna hinsides haven, Kejsare av Indien; Republiken Chiles President; Kinesiska Republikens Nationella Regerings President; Republiken Colombias President; Republiken Cubas President; Hans Majestät Konungen av Danmark och Island; Republiken Polens President för den Fria Staden Danzig; Hans Majestät Konungen av Egypten; Hans Majestät Konungen av Spanien; Republiken Estlands Regering; Franska Republikens President; Hellenska Republikens President; Hans Höghet Riksföreståndaren i Konungariket Ungern; Hans Majestät Konungen av Danmark och Island, för

Hongrie; Sa Majesté le Roi de Danemark et d'Islande; pour l'Islande; Sa Majesté le Roi d'Italie; Sa Majesté l'Empereur du Japon; le Président de la République de Lettonie; Son Altesse Royale la Grande-Duchesse de Luxembourg; le Président des États-Unis du Mexique; Sa Majesté la Reine des Pays-Bas; le Président de la République du Pérou; le Président de la République de Pologne; le Président de la République portugaise; le Président de la République du Salvador; Sa Majesté le Roi de Suède; le Conseil fédéral suisse; le Président de la République tchécoslovaque; le Président de la République de l'Uruguay; Sa Majesté le Roi de Yougoslavie,

Considérant qu'il importerait de régler par voie d'accord international les questions relatives aux conflits de lois sur la nationalité;

Convaincus qu'il est de l'intérêt général de la communauté internationale de faire admettre par tous ses membres que tout individu devrait avoir une nationalité et n'en posséder qu'une seule;

Reconnaissant par suite que l'idéal vers lequel l'humanité doit s'orienter dans ce domaine consiste à supprimer tout ensemble les cas d'apatridie et ceux de double nationalité;

Estimant que, dans les conditions économiques et

Kingdom of Hungary; His Majesty the King of Denmark and Iceland, for Iceland; His Majesty the King of Italy; His Majesty the Emperor of Japan; the President of the Latvian Republic; Her Royal Highness the Grand-Duchess of Luxemburg; the President of the United States of Mexico; Her Majesty the Queen of the Netherlands; the President of the Republic of Peru; the President of the Polish Republic; the President of the Portuguese Republic; the President of the Republic of Salvador; His Majesty the King of Sweden; the Swiss Federal Council; the President of the Czechoslovak Republic; the President of the Republic of Uruguay; His Majesty the King of Yugoslavia,

Considering that it is of importance to settle by international agreement questions relating to the conflict of nationality laws;

Being convinced that it is in the general interest of the international community to secure that all its members should recognise that every person should have a nationality and should have one nationality only;

Recognising accordingly that the ideal towards which the efforts of humanity should be directed in this domain is the abolition of all cases both of statelessness and of double nationality;

Being of opinion that, under the economic and

Island; Hans Majestät Konungen av Italien; Hans Majestät Kejsaren av Japan; Republiken Lettlands President; Hennes Kungliga Höghet Storchertiginnan av Luxemburg; Mexikos Förenta Staters President; Hennes Majestät Drottningen av Nederländerna; Republiken Perus President; Republiken Polens President; Portugisiska Republikens President; Republiken Salvadors President; Hans Majestät Konungen av Sverige; Schweiziska Förbundsrådet; Tjeckoslovakiska Republikens President; Republiken Uruguays President; Hans Majestät Konungen av Jugoslavien,

vilka inse vikten av att frågan om konflikter mellan medborgarskapslagar löses genom en internationell överenskommelse;

och äro övertygade, att det är av allmänt intresse med hänsyn till den internationella gemenskapen staterna emellan, att samtliga dess medlemmar föranledas medgiva, att envar människa bör äga ett medborgarskap och endast ett;

och följaktligen erkänna, att idealet, mot vilket mänskligheten i detta hänseende bör sträva, är att alla fall av dubbelt medborgarskap och medborgarskapslöshet avskaffas;

men hysa den uppfattningen, att det, med hän-

sociales existant actuellement dans les divers pays, il n'est pas possible de procéder dès maintenant à un règlement uniforme de tous les problèmes sus-indiqués;

Désireux néanmoins de commencer cette grande œuvre par un premier essai de codification progressive, en réglant celles des questions relatives aux conflits de lois sur la nationalité sur lesquelles une entente internationale est présentement possible,

Ont résolu de conclure une Convention et, à cet effet, ont nommé pour leurs Plénipotentiaires, savoir:

social conditions which at present exist in the various countries, it is not possible to reach immediately a uniform solution of all the above-mentioned problems;

Being desirous, nevertheless, as a first step toward this great achievement, of settling in a first attempt at progressive codification, those questions relating to the conflict of nationality laws on which it is possible at the present time to reach international agreement,

Have decided to conclude a Convention and have for this purpose appointed as their Plenipotentiaries:

syn till de sociala och ekonomiska förhållanden, som för närvarande råda i åtskilliga länder, är omöjligt att redan nu åvägabringa en enhetlig lösning av samtliga nu angivna spörsmål;

samt icke desto mindre önska påbörja detta betydelsefulla verk med ett första försök till en fortgående kodifiering genom reglerandet av de frågor rörande konflikter mellan medborgarskapslagar, beträffande vilka internationell enighet för närvarande är möjlig;

hava beslutat ingå en konvention och hava i dylikt syfte till sina befullmäktigade utsett:

Lesquels, après avoir déposé leurs pleins pouvoirs, trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes:

Who, having deposited their full powers found in good and due form, have agreed as follows:

vilka, efter att hava deponerat sina i god och behörig ordning funna fullmakter, överenskommit om följande bestämmelser:

Chapitre premier. — Principes généraux.

Article premier.

Il appartient à chaque État de déterminer par sa législation quels sont ses nationaux. Cette législation doit être admise par les autres États, pourvu qu'elle soit en accord avec les conventions internationales, la coutume internationale et les principes de droit généralement reconnus en matière de nationalité.

Chapter I. — General principles.

Article 1.

It is for each State to determine under its own law who are its nationals. This law shall be recognised by other States in so far as it is consistent with international conventions, international custom, and the principles of law generally recognised with regard to nationality.

1 kap. — Allmänna grundsatser.

Art. 1.

Envar stat är berättigad att genom sin lagstiftning bestämma, vilka som äro medborgare i staten. Denna lagstiftning bör erkännas av övriga stater, såframt den står i överensstämmelse med internationella konventioner, internationell sedvänja och allmänt erkända rättsgrundsatser på medborgarskapsrättens område.

Article 2.

Toute question relative au point de savoir si un individu possède la nationalité d'un État doit être résolue conformément à la législation de cet État.

Article 3.

Sous réserve des dispositions de la présente Convention, un individu possédant deux ou plusieurs nationalités pourra être considéré, par chacun des États dont il a la nationalité, comme son ressortissant.

Article 4.

Un État ne peut exercer sa protection diplomatique au profit d'un de ses nationaux à l'encontre d'un État dont celui-ci est aussi le national.

Article 5.

Dans un État tiers, l'individu possédant plusieurs nationalités devra être traité comme s'il n'en avait qu'une. Sans préjudice des règles de droit appliquées dans l'État tiers en matière de statut personnel et sous réserve des conventions en vigueur, cet État pourra, sur son territoire, reconnaître exclusivement, parmi les nationalités que possède un tel individu, soit la nationalité du pays dans lequel il a sa résidence habituelle et principale, soit la nationalité de celui auquel, d'après les circonstances, il apparaît comme se rattachant le plus en fait.

Article 2.

Any question as to whether a person possesses the nationality of a particular State shall be determined in accordance with the law of that State.

Article 3.

Subject to the provisions of the present Convention, a person having two or more nationalities may be regarded as its national by each of the States whose nationality he possesses.

Article 4.

A State may not afford diplomatic protection to one of its nationals against a State whose nationality such person also possesses.

Article 5.

Within a third State, a person having more than one nationality shall be treated as if he had only one. Without prejudice to the application of its law in matters of personal status and of any conventions in force, a third State shall, of the nationalities which any such person possesses, recognise exclusively in its territory either the nationality of the country in which he is habitually and principally resident, or the nationality of the country with which in the circumstances he appears to be in fact most closely connected.

Art. 2.

Fråga huruvida någon är medborgare i viss stat bör bedömas enligt lagstiftningen i denna stat.

Art. 3.

Där ej annat följer av bestämmelserna i denna konvention, må den, som är medborgare i två eller flera stater, av envar av dessa stater anses som medborgare i denna stat.

Art. 4.

En stat äger icke till förmån för någon, som är medborgare i densamma, utöva diplomatiskt skydd gentemot en annan stat, i vilken denne ävenledes är medborgare.

Art. 5.

Den, som är medborgare i flera stater, skall i en tredje stat anses som om han icke vore medborgare i mera än en stat. Frånsett de rättsregler, som i den tredje staten tillämpas i fråga om personalstatutet, och frånsett vad gällande konventioner innehålla, kan denna stat inom sitt område av de medborgarskap, som en sådan person äger, uteslutande erkänna medborgarskapet i den stat, i vilken han har sitt vanliga och huvudsakliga hemvist eller också medborgarskapet i den stat, med vilken han efter omständigheterna faktiskt synes närmast hava samhörighet.

Article 6.

Sous réserve du droit pour un État d'accorder une plus large faculté de répudier sa nationalité, tout individu possédant deux nationalités acquises sans manifestation de volonté de sa part pourra renoncer à l'une d'elles, avec l'autorisation de l'État à la nationalité duquel il entend renoncer.

Cette autorisation ne sera pas refusée à l'individu qui a sa résidence habituelle et principale à l'étranger, pourvu que soient remplies les conditions requises par la loi de l'État à la nationalité duquel il entend renoncer.

Chapitre II. — Du permis d'expatriation.

Article 7.

Le permis d'expatriation, en tant qu'il est prévu par une législation, n'entraîne la perte de la nationalité de l'État qui l'a délivré que si le titulaire du permis possède déjà une seconde nationalité, ou, sinon, qu'à partir du moment où il en acquiert une nouvelle.

Le permis d'expatriation devient caduc si le titulaire n'acquiert pas une nationalité nouvelle dans le délai fixé par l'État qui l'a délivré. Cette disposition ne s'appli-

Article 6.

Without prejudice to the liberty of a State to accord wider rights to renounce its nationality, a person possessing two nationalities acquired without any voluntary act on his part may renounce one of them with the authorisation of the State whose nationality he desires to surrender.

This authorisation may not be refused in the case of a person who has his habitual and principal residence abroad, if the conditions laid down in the law of the State whose nationality he desires to surrender are satisfied.

Chapter II. — Expatriation permits.

Article 7.

In so far as the law of a State provides for the issue of an expatriation permit, such a permit shall not entail the loss of the nationality of the State which issues it, unless the person to whom it is issued possesses another nationality or unless and until he acquires another nationality.

An expatriation permit shall lapse if the holder does not acquire a new nationality within the period fixed by the State which has issued the permit. This provision

Art. 6.

Utan att detta innebär någon inskränkning i rätten för en stat att medgiva än större frihet för sina medborgare att avsäga sig medborgarskap i staten, må envar, vilken äger två medborgarskap, som han förvärvat annorledes än på grund av egen fri vilja, avsäga sig medborgarskapet i en av dessa stater med tillstånd av denna stat.

Dylik tillstånd kan icke förvägras den, som har sitt vanliga och hudsakliga hemvist i utlandet, förutsatt att han uppfyller de villkor, som uppställas enligt lagen i den stat, från vars medborgarskap han önskar avstå.

2 kap. — Befrielse från medborgarskap.

Art. 7.

I den mån enligt lagen i en stat befrielse från medborgarskap kan medgivas, medför beslut om sådan befrielse icke förlust av medborgarskap i denna stat — såvitt den, som erhållit befrielsen, icke redan äger medborgarskap i annan stat — förrän i och med att han förvärvar nytt medborgarskap.

Beslut om befrielse från medborgarskap förlorar sin giltighet, om den, som erhållit befrielsen, icke förvärvar nytt medborgarskap inom den frist, som fastställts av

que pas dans le cas d'un individu qui, au moment où il reçoit le permis d'expatriation, possède déjà une autre nationalité que celle de l'État qui le lui délivre.

L'État dont la nationalité est acquise par un individu titulaire d'un permis d'expatriation notifiera cette acquisition à l'État qui a délivré le permis.

shall not apply in the case of an individual who, at the time when he receives the expatriation permit, already possesses a nationality other than that of the State by which the permit is issued to him.

The State whose nationality is acquired by a person to whom an expatriation permit has been issued, shall notify such acquisition to the State which has issued the permit.

den stat, av vilken beslutet meddelats. Vad nu sagts äger dock ej tillämpning för det fall, att den, som erhållit befrielse från medborgarskap, redan äger medborgarskap i annan stat än den, vilken meddelat befrielsen.

Den stat, i vilken någon, som av annan stat erhållit befrielse från medborgarskap, upptagits till medborgare, skall härom lämna meddelande till den stat, från vars medborgarskap befrielse vunnits.

Chapitre III. — De la nationalité de la femme mariée.

Article 8.

Si la loi nationale de la femme lui fait perdre sa nationalité par suite de mariage avec un étranger, cet effet sera subordonné à l'acquisition par elle de la nationalité de son mari.

Article 9.

Si la loi nationale de la femme lui fait perdre sa nationalité par suite du changement de nationalité de son mari au cours du mariage, cet effet sera subordonné à l'acquisition par elle de la nationalité nouvelle de son mari.

Article 10.

La naturalisation du mari au cours du mariage n'entraîne le changement de nationalité de sa femme que du consentement de celle-ci.

Chapter III. — Nationality of Married Women.

Article 8.

If the national law of the wife causes her to lose her nationality on marriage with a foreigner, this consequence shall be conditional on her acquiring the nationality of the husband.

Article 9.

If the national law of the wife causes her to lose her nationality upon a change in the nationality of her husband occurring during marriage, this consequence shall be conditional on her acquiring her husband's new nationality.

Article 10.

Naturalisation of the husband during marriage shall not involve a change in the nationality of the wife except with her consent.

3 kap. — Gift kvinnas medborgarskap.

Art. 8.

Förlorar kvinna enligt lagen i sitt hemland sitt medborgarskap genom giftermål med utlänning, skall inträdet av denna förlust göras beroende av att hon förvärvar medborgarskap i mannens hemland.

Art. 9.

Förlorar gift kvinna enligt lagen i sitt hemland sitt medborgarskap till följd av att mannens medborgarskap ändras under äktenskapet, skall inträdet av denna förlust göras beroende av att hon förvärvar mannens nya medborgarskap.

Art. 10.

Mannens naturalisation under äktenskapet medför icke förändring i hustruns medborgarskap, med mindre hon därtill samtyckt.

Article 11.

La femme qui, d'après la loi de son pays, a perdu sa nationalité par suite de son mariage, ne la recouvre après la dissolution de celui-ci que si elle en fait la demande et conformément à la loi de ce pays. Dans ce cas elle perd la nationalité qu'elle avait acquise par suite de son mariage.

Article 11.

The wife who, under the law of her country, lost her nationality on marriage shall not recover it after the dissolution of the marriage except on her own application and in accordance with the law of that country. If she does recover it, she shall lose the nationality which she acquired by reason of the marriage.

Art. 11.

Kvinna, som enligt lagen i sitt hemland förlorat sitt medborgarskap till följd av giftermål, återförvärfvar icke detsamma efter äktenskapets upplösning annat än på därom av henne själv gjord ansökan och i enlighet med lagen i detta land. Återförvärfvar hon sitt ursprungliga medborgarskap, går hon det genom giftermålet förvärvade medborgarskapet förlustig.

Chapitre IV. — De la nationalité des enfants.

Article 12.

Les dispositions légales relatives à l'attribution de la nationalité d'un État en raison de la naissance sur son territoire ne s'appliquent pas de plein droit aux enfants dont les parents jouissent des immunités diplomatiques dans le pays de la naissance.

La loi de chaque État doit permettre que, dans le cas où des enfants de consuls de carrière ou de fonctionnaires d'États étrangers chargés de missions officielles par leurs gouvernements possèdent deux nationalités par suite de leur naissance, ils puissent être dégagés, par voie de répudiation ou autrement, de la nationalité du pays où ils sont nés, à condition toutefois qu'ils conservent la nationalité de leurs parents.

Chapter IV. — Nationality of Children.

Article 12.

Rules of law which confer nationality by reason of birth on the territory of a State shall not apply automatically to children born to persons enjoying diplomatic immunities in the country where the birth occurs.

The law of each State shall permit children of consuls *de carrière*, or of officials of foreign States charged with official missions by their Governments, to become divested, by repudiation or otherwise, of the nationality of the State in which they were born, in any case in which on birth they acquired dual nationality, provided that they retain the nationality of their parents.

4 kap. — Om barns medborgarskap.

Art. 12.

De lagbestämmelser, enligt vilka förvärv av medborgarskap i en stat äger rum på grund av födelse inom statens område, äro icke de jure tillämpliga å barn, vars föräldrar åtnjuta diplomatisk immunitet i denna stat.

Lagen i envar stat bör medgiva, att, då barn till karriärkonsuler eller främmande stats funktionärer, som äro beklädda med officiellt uppdrag för sin regering, genom födseln äro medborgare i två stater, de genom avsägelse eller på annat sätt skola kunna erhålla befrielse från medborgarskap i det land, i vilket de äro födda, under förutsättning likväl att de bevara medborgarskapet i det land, deras föräldrar tillhöra.

Article 13.

La naturalisation des parents fait acquérir à ceux de leurs enfants, qui sont mineurs d'après la loi de l'État qui accorde la naturalisation, la nationalité de cet État. La loi dudit État peut déterminer les conditions auxquelles est subordonnée dans ce cas l'acquisition de sa nationalité. Dans les cas où la loi d'un État n'étend pas les effets de la naturalisation des parents à leurs enfants mineurs, ceux-ci conservent leur nationalité.

Article 14.

L'enfant dont aucun des parents n'est connu, a la nationalité du pays où il est né. Si la filiation de l'enfant vient à être établie, la nationalité de celui-ci sera déterminée d'après les règles applicables dans les cas où la filiation est connue.

L'enfant trouvé est, jusqu'à preuve du contraire, présumé né sur le territoire de l'État où il a été trouvé.

Article 15.

Lorsque la nationalité d'un État n'est pas acquise de plein droit par suite de la naissance sur le territoire de cet État, l'enfant qui y est né de parents sans nationalité ou de nationalité inconnue peut obtenir la nationalité dudit État. La loi de celui-ci

Article 13.

Naturalisation of the parents shall confer on such of their children as, according to its law, are minors the nationality of the State by which the naturalisation is granted. In such case the law of that State may specify the conditions governing the acquisition of its nationality by the minor children as a result of the naturalisation of the parents. In cases where minor children do not acquire the nationality of their parents as the result of the naturalisation of the latter, they shall retain their existing nationality.

Article 14.

A child whose parents are both unknown shall have the nationality of the country of birth. If the child's parentage is established, its nationality shall be determined by the rules applicable in cases where the parentage is known.

A foundling is, until the contrary is proved, presumed to have been born on the territory of the State in which it was found.

Article 15.

Where the nationality of a State is not acquired automatically by reason of birth on its territory, a child born on the territory of that State of parents having no nationality, or of unknown nationality, may obtain the nationality of the said

Art. 13.

Genom föräldrarnas naturalisation förvärva deras barn, såframt de äro underåriga enligt lagen i den stat, i vilken naturalisationen äger rum, medborgarskap i denna stat. Lagen i denna stat äger fastställa de villkor, som förvärv av dess medborgarskap i detta fall är underkastat.

Skulle enligt lagen i en stat föräldrarnas naturalisation icke omfatta deras underåriga barn, bevara dessa sitt medborgarskap.

Art. 14.

Barn, vars båda föräldrar äro okända, har medborgarskap i det land, i vilket det är fött. Fastställes barnets börd, skall dess medborgarskap bedömas enligt de regler, som gälla för det fall att dess börd är känt.

Hittebarn skall, intill annorlunda utrönes, anses vara fött inom den stats område, inom vilket det anträffats.

Art. 15.

Förvärvas icke medborgarskap i en stat enbart på grund av födelse inom dess område, kan ett barn, vilket inom statens område är fött av föräldrar, som sakna medborgarskap eller vilkas medborgarskap är okänt, erhålla medborgarskap denn

déterminera les conditions auxquelles sera subordonnée dans ces cas l'acquisition de sa nationalité.

Article 16.

Si la loi d'un État admet qu'un enfant naturel possédant la nationalité de cet État, peut la perdre par suite d'un changement d'état civil (légitimation, reconnaissance), cette perte sera toutefois subordonnée à l'acquisition de la nationalité d'un autre État, d'après la loi de ce dernier relative aux effets du changement d'état civil sur la nationalité.

Chapitre V. — De l'adoption.

Article 17.

Si la loi d'un État admet la perte de la nationalité par suite d'adoption, cette perte sera toutefois subordonnée à l'acquisition par l'adopté de la nationalité de l'adoptant, conformément à la loi de l'État dont celui-ci est ressortissant et relative aux effets de l'adoption sur la nationalité.

Chapitre VI. — Dispositions générales et finales.

Article 18.

Les Hautes Parties Contractantes conviennent d'appliquer, dans leurs relations mutuelles, à partir

State. The law of that State shall determine the conditions governing the acquisition of its nationality in such cases.

Article 16.

If the law of the State, whose nationality an illegitimate child possesses, recognises that such nationality may be lost as a consequence of a change in the civil status of the child (legitimation, recognition), such loss shall be conditional on the acquisition by the child of the nationality of another State under the law of such State relating to the effect upon nationality of changes in civil status.

Chapter V. — Adoption.

Article 17.

If the law of a State recognises that its nationality may be lost as the result of adoption, this loss shall be conditional upon the acquisition by the person adopted of the nationality of the person by whom he is adopted, under the law of the State of which the latter is a national relating to the effect of adoption upon nationality.

Chapter VI. — General and Final Provisions.

Article 18.

The High Contracting Parties agree to apply the principles and rules contained in the prece-

stat. Lagen i denna stat fastställer de villkor, som förvärfv av dess medborgarskap i detta fall är underkastat.

Art. 16.

Kan enligt lagen i en stat barn utom äkten-skap förlora medborgarskap i denna stat på grund av förändring i sitt civilstånd (legitimation, erkännande), skall likväl inträdet av denna förlust göras beroende av att barnet förvärfvar medborgarskap i en annan stat i enlighet med här gällande lags bestämmelser om verkan av förändring i civilstånd i fråga om medborgarskap.

5 kap. — Om adoption.

Art. 17.

Kan enligt lagen i en stat medborgarskap förloras på grund av adoption, skall likväl inträdet av denna förlust göras beroende av att den adopterade förvärfvar medborgarskap i adoptantens hemland i enlighet med här gällande lags bestämmelser om verkan av adoption i fråga om medborgarskap.

6 kap. — Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser.

Art. 18.

De Höga fördragsslutande parterna förbinda sig att från och med ikraftträdandet av denna

de la mise en vigueur de la présente Convention, les principes et règles insérés aux articles ci-dessus.

L'insertion de ces principes et règles ne préjuge en rien la question de savoir si lesdits principes et règles font ou non partie actuellement du droit international.

Il est en outre entendu qu'en ce qui concerne tout point qui ne fait pas l'objet d'une des dispositions ci-dessus, les principes et règles du droit international demeurent en vigueur.

Article 19.

Rien dans la présente Convention ne portera atteinte aux dispositions des traités, conventions ou accords en vigueur entre les Hautes Parties Contractantes relatifs à la nationalité ou à des questions s'y rattachant.

Article 20.

En signant ou ratifiant la présente Convention ou en y adhérant, chacune des Hautes Parties Contractantes pourra exclure de son acceptation telle ou telle des dispositions des articles 1 à 17 et 21 au moyen de réserves expresses.

Les dispositions ainsi exclues ne pourront être opposées à la Partie Contractante ayant formulé de telles réserves ni invo-

ding articles in their relations with each other, as from the date of the entry into force of the present Convention.

The inclusion of the above-mentioned principles and rules in the Convention shall in no way be deemed to prejudice the question whether they do or do not already form part of international law.

It is understood that, in so far as any point is not covered by any of the provisions of the preceding articles, the existing principles and rules of international law shall remain in force.

Article 19.

Nothing in the present Convention shall affect the provisions of any treaty, convention or agreement in force between any of the High Contracting Parties relating to nationality or matters connected therewith.

Article 20.

Any High Contracting Party may, when signing or ratifying the present Convention or acceding thereto, append an express reservation excluding any one or more of the provisions of Articles 1 to 17 and 21.

The provisions thus excluded cannot be applied against the Contracting Party who has made the reservation nor relied on

konvention i förhållande till varandra tillämpa de principer och regler, som ovanstående artiklar innehålla.

Genom att dessa principer och regler här intagits är på intet sätt avgjort, huruvida desamma utgöra en beståndsdel av nu gällande internationell rätt.

Därjämte gäller, att den internationella rättens principer och regler förbli i kraft beträffande varje fråga, å vilken ovanstående bestämmelser ej hava avseende.

Art. 19.

Genom denna konvention påverkas på intet sätt bestämmelserna i de fördrag, konventioner eller avtal, som äro i gällande kraft mellan de Höga fördragsslutande parterna i fråga om medborgarskap eller därmed sammanhängande frågor.

Art. 20.

Vid undertecknande eller ratificering av denna konvention eller vid anslutning till densamma kan envar av de Höga fördragsslutande parterna genom ett uttryckligen anført förbehåll från godkännandet av konventionen undantaga vilken som helst av bestämmelserna i art. 1—17 och 21.

De bestämmelser, som sålunda undantagits, kunna icke åberopas mot den fördragsslutande part, som gjort dylikt förbe-

quées par elle contre une autre Partie Contractante.

by that Party against any other Contracting Party.

håll, och icke heller av densamma mot annan fördragsslutande part.

Article 21.

S'il s'élève entre les Hautes Parties Contractantes un différend quelconque relatif à l'interprétation ou à l'application de la présente Convention, et si ce différend n'a pu être résolu de façon satisfaisante par voie diplomatique, il sera réglé conformément aux dispositions, en vigueur entre les parties, concernant le règlement des différends internationaux.

Au cas où de telles dispositions n'existeraient pas entre les parties au différend, elles le soumettront à une procédure arbitrale ou judiciaire, en se conformant aux lois constitutionnelles de chacune d'elles. A défaut d'accord sur le choix d'un autre tribunal, elles soumettront le différend à la Cour permanente de Justice internationale, si elles sont toutes Parties au Protocole du 16 décembre 1920, relatif à ladite Cour, et, si elles n'y sont pas toutes Parties, à un tribunal d'arbitrage constitué conformément à la Convention de La Haye du 18 octobre 1907, relative au règlement pacifique des conflits internationaux.

Article 21.

If there should arise between the High Contracting Parties a dispute of any kind relating to the interpretation or application of the present Convention and if such dispute cannot be satisfactorily settled by diplomacy, it shall be settled in accordance with any applicable agreements in force between the parties providing for the settlement of international disputes.

In case there is no such agreement in force between the parties, the dispute shall be referred to arbitration or judicial settlement, in accordance with the constitutional procedure of each of the parties to the dispute. In the absence of agreement on the choice of another tribunal, the dispute shall be referred to the Permanent Court of International Justice, if all the parties to the dispute are parties to the Protocol of the 16th December, 1920, relating to the Statute of that Court, and if any of the parties to the dispute is not a party to the Protocol of the 16th December, 1920, the dispute shall be referred to an arbitral tribunal constituted in accordance with the Hague Convention of the 18th October, 1907, for the Pacific Settlement of International Conflicts.

Art. 21.

Uppkommer mellan de Höga fördragsslutande parterna tvist av vilken beskaffenhet det vara må beträffande tolkningen eller tillämpningen av denna konvention och har denna tvist icke på diplomatisk väg kunnat biläggas på ett tillfredsställande sätt, skall den avgöras i enlighet med de bestämmelser, som äro gällande mellan parterna beträffande avgörande av internationella tvister.

Skulle dylika bestämmelser icke vara gällande mellan parterna i tvisten, skola de under iakttagande envar av sina grundlagar, underkasta tvisten ett skiljedoms- eller domstolsförfarande. I händelse parterna icke enas om val av annan domstol, skall tvisten, därest samtliga äro fördragsslutande parter i protokollet av den 16 december 1920 rörande den fasta mellanfolkliga domstolen, underställas denna domstol, och i annat fall en skiljedomsstol, sammansatt i enlighet med den i Haag den 18 oktober 1907 avslutade konventionen om avgörande på fredlig väg av internationella tvister.

Article 22.

La présente Convention pourra être signée, jusqu'au 31 décembre 1930, au nom de tout Membre de la Société des Nations ou de tout État non Membre, invité à la première Conférence de Codification ou auquel le Conseil de la Société des Nations aura, à cet effet, communiqué un exemplaire de ladite Convention.

Article 23.

La présente Convention sera ratifiée et les ratifications seront déposées au Secrétariat de la Société des Nations.

Le Secrétaire général donnera connaissance de chaque dépôt aux Membres de la Société des Nations et aux États non Membres visés à l'article 22, en indiquant la date à laquelle ce dépôt a été effectué.

Article 24.

A partir du 1er janvier 1931, tout Membre de la Société des Nations et tout État non Membre visé à l'article 22, au nom duquel la Convention n'a pas été signée à cette date, sera admis à y adhérer.

Son adhésion fera l'objet d'un Acte déposé au Secrétariat de la Société des Nations. Le Secrétaire général notifiera chaque adhésion à tous les Membres de la Société des Nations et à tous les États

Article 22.

The present Convention shall remain open until the 31st December 1930, for signature on behalf of any Member of the League of Nations or of any non-Member State invited to the First Codification Conference or to which the Council of the League of Nations has communicated a copy of the Convention for this purpose.

Article 23.

The present Convention is subject to ratification. Ratifications shall be deposited with the Secretariat of the League of Nations.

The Secretary-General shall give notice of the deposit of each ratification to the Members of the League of Nations and to the non-Member States mentioned in Article 22, indicating the date of its deposit.

Article 24.

As from January 1st, 1931, any Member of the League of Nations and any non-Member State mentioned in Article 22 on whose behalf the Convention has not been signed before that date, may accede thereto.

Accession shall be effected by an instrument deposited with the Secretariat of the League of Nations. The Secretary-General of the League of Nations shall give notice of each accession to the

Art. 22.

Denna konvention kan till och med den 31 december 1930 undertecknas av envar medlem av Nationernas förbund och av envar utanför förbundet stående stat, som inbjudits att deltaga i den första konferensen för kodifiering av den internationella rätten eller som av Nationernas förbunds råd för sådant ändamål tillställts ett exemplar av konventionen.

Art. 23.

Denna konvention skall ratificeras och ratifikationsurkunderna skola deponeras hos Nationernas förbunds sekretariat.

Generalsekreteraren skall om varje deponering och om dagen för densamma underrätta medlemmarna av Nationernas förbund ävensom de i artikel 22 avsedda stater, som icke äro medlemmar därav.

Art. 24.

Från och med den 1 januari 1931 kan envar medlem av Nationernas förbund och envar i artikel 22 avsedd utanför förbundet stående stat, i vars namn konventionen ej dessförinnan undertecknats, ansluta sig till densamma.

Anslutning skall ske genom deponerandet av en urkund hos Nationernas förbunds sekretariat. Generalsekreteraren skall om varje anslutning och om dagen för anslutningsurkundens deponering un-

non Membres visés à l'article 22, en indiquant la date à laquelle l'Acte d'adhésion a été déposé.

Article 25.

Un procès-verbal sera dressé par le Secrétaire général de la Société des Nations dès que des ratifications ou des adhésions auront été déposées au nom de dix Membres de la Société des Nations ou États non Membres.

Une copie certifiée conforme de ce procès-verbal sera remise à chacun des Membres de la Société des Nations et à tout État non Membre visés à l'article 22, par les soins du Secrétaire général de la Société des Nations.

Article 26.

La présente Convention entrera en vigueur le 90me jour après la date du procès-verbal visé à l'article 25 à l'égard des Membres de la Société des Nations et des États non Membres au nom desquels des ratifications ou adhésions auront été déposées à la suite de ce procès-verbal.

A l'égard de chacun des Membres ou États non Membres au nom desquels des ratifications ou des adhésions seront ultérieurement déposées, la Convention entrera en vigueur le 90me jour après la date du dépôt de sa ratification ou de son adhésion.

Members of the League of Nations and to the non-Member States mentioned in Article 22, indicating the date of the deposit of the instrument.

Article 25.

A procès-verbal shall be drawn up by the Secretary-General of the League of Nations as soon as ratifications or accessions on behalf of ten Members of the League of Nations or non-Member States have been deposited.

A certified copy of this procès-verbal shall be sent by the Secretary-General of the League of Nations to each Member of the League of Nations and to each non-Member State mentioned in Article 22.

Article 26.

The present Convention shall enter into force on the 90th day after the date of the procès-verbal mentioned in Article 25 as regards all Members of the League of Nations or non-Member States on whose behalf ratifications or accessions have been deposited on the date of the procès-verbal.

As regards any Member of the League or non-Member State on whose behalf a ratification or accession is subsequently deposited, the Convention shall enter into force on the 90th day after the date of the deposit of a ratification or accession on its behalf.

derrätta medlemmarna av Nationernas förbund ävensom de i artikel 22 avsedda stater, som icke äro medlemmar därav.

Art. 25.

Så snart sammanlagt tio medlemmar av Nationernas förbund eller utanför förbundet stående stater låtit verkställa deponering av sina ratifikations- eller anslutningsurkunder, skall förbundets generalsekreterare härom upprätta ett protokoll.

Bestyrkt avskrift av detta protokoll skall genom generalsekreterarens försorg överlämnas till envar medlem av Nationernas förbund och till envar utanför förbundet stående stat, som avses i artikel 22.

Art. 26.

Å nittionde dagen efter upprättandet av det i artikel 25 omnämnda protokollet träder denna konvention i kraft i avseende å de medlemmar av Nationernas förbund och de utanför förbundet stående stater, å vilkas vägnar deponering av ratifikations- eller anslutningsurkunder skett enligt detta protokoll.

I avseende å envar medlem av förbundet eller utanför detsamma stående stat, å vars vägnar ratifikations- eller anslutningsurkunder senare deponeras, träder konventionen i kraft å nittionde dagen räknat från dagen för urkundens deponering.

Article 27.

A partir du 1er janvier 1936, tout Membre de la Société des Nations et tout État non Membre à l'égard duquel la présente Convention est à ce moment en vigueur pourra adresser au Secrétaire général de la Société des Nations une demande tendant à la revision de certaines ou de toutes les dispositions de cette Convention. Si une telle demande, communiquée aux autres Membres ou États non Membres à l'égard desquels la Convention est à ce moment en vigueur, est appuyée dans un délai d'un an par au moins neuf d'entre eux, le Conseil de la Société des Nations décidera, après consultation des Membres et des États non Membres visés à l'article 22, s'il y a lieu de convoquer une conférence spéciale à cet effet, ou de mettre cette revision à l'ordre du jour d'une prochaine conférence pour la codification du droit international.

Les Hautes Parties Contractantes conviennent qu'en cas de revision de la présente Convention, la Convention nouvelle pourra prévoir que son entrée en vigueur entraînera l'abrogation à l'égard de toutes les Parties à la présente Convention de toutes les dispositions de celle-ci ou de certaines d'entre elles.

Article 27.

As from January 1st, 1936, any Member of the League of Nations or any non-Member State in regard to which the present Convention is then in force, may address to the Secretary-General of the League of Nations a request for the revision of any or all of the provisions of this Convention. If such a request, after being communicated to the other Members of the League and non-Member States in regard to which the Convention is then in force, is supported within one year by at least nine of them, the Council of the League of Nations shall decide, after consultation with the Members of the League of Nations and the non-Member States mentioned in Article 22, whether a conference should be specially convoked for that purpose or whether such revision should be considered at the next conference for the codification of international law.

The High Contracting Parties agree that, if the present Convention is revised, the revised Convention may provide that upon its entry into force some or all of the provisions of the present Convention shall be abrogated in respect of all of the Parties to the present Convention.

Art. 27.

Från och med den 1 januari 1936 äger envar medlem av Nationernas förbund och envar utanför förbundet stående stat, för vilken denna konvention då är gällande, till generalsekretären i Nationernas förbund rikta en framställning om revision av vissa eller samtliga bestämmelser i konventionen. Såframt en dylik framställning, sedan den delgivits övriga medlemmar av förbundet och utanför detsamma stående stater, för vilka konventionen då är gällande, inom ett år därefter vinner stöd av minst nio av dem, skall Nationernas förbunds råd, efter att hava inhämtat yttrande från medlemmarna i Nationernas förbund och de utanför förbundet stående stater, som avses i artikel 22, besluta, huruvida anledning finnes att sammankalla en särskild konferens i detta syfte eller att upptaga frågan om en revision av konventionen på dagordningen för nästkommande konferens för kodifiering av den internationella rätten.

De Höga fördragsslutande parterna äro ense om att, i händelse av revision av denna konvention, i den nya konventionen kan bestämmas, att dess ikraftträdande skall medföra, att samtliga eller vissa av denna konventions bestämmelser sättas ur kraft med hänsyn till samtliga parter i densamma.

Article 28.

La présente Convention peut être dénoncée.

Cette dénonciation sera notifiée par écrit au Secrétaire général de la Société des Nations, qui en donnera connaissance à tous les Membres de la Société des Nations et aux États non Membres visés à l'article 22.

Cette dénonciation ne produira effet qu'à l'égard du Membre ou de l'État non Membre qui l'aura notifiée et un an après la date à laquelle cette notification aura été reçue par le Secrétaire général.

Article 29.

1. Chacune des Hautes Parties Contractantes peut déclarer, au moment de la signature, de la ratification ou de l'adhésion que, par son acceptation de la présente Convention, elle n'entend assumer aucune obligation en ce qui concerne l'ensemble ou toute partie de ses colonies, protectorats, territoires d'outre-mer ou territoires placés sous sa suzeraineté ou sous mandat, ou encore en ce qui concerne certaines de leurs populations; dans ce cas, la présente Convention ne sera pas applicable aux territoires ou populations faisant l'objet d'une telle déclaration.

2. Chacune des Hautes Parties Contractantes pourra ultérieurement notifier au Secrétaire général de la Société des Nations

Article 28.

The present Convention may be denounced.

Denunciation shall be effected by a notification in writing addressed to the Secretary-General of the League of Nations, who shall inform all Members of the League of Nations and the non-Member States mentioned in Article 22.

Each denunciation shall take effect one year after the receipt by the Secretary-General of the notification but only as regards the Member of the League or non-Member State on whose behalf it has been notified.

Article 29.

1. Any High Contracting Party may, at the time of signature, ratification or accession, declare that, in accepting the present Convention he does not assume any obligations in respect of all or any of his colonies, protectorates, overseas territories or territories under suzerainty or mandate, or in respect of certain parts of the population of the said territories; and the present Convention shall not apply to any territories or to the parts of their population named in such declaration.

2. Any High Contracting Party may give notice to the Secretary-General of the League of Nations at any time sub-

Art. 28.

Denna konvention kan uppsägas.

Uppsägningen skall skriftligen tillkännagivas för generalsekreteraren i Nationernas förbund, som därom skall underätta samtliga medlemmar av Nationernas förbund och de utanför förbundet stående stater, som avses i artikel 22.

Uppsägningen äger verkan endast, såvitt angår den förbundsmedlem eller utanför förbundet stående stat, som själv verkställt uppsägningen och först ett år räknat från den dag, densamma kom Nationernas förbunds generalsekreterare till handa.

Art. 29.

1. Envar av de Höga fördragsslutande parterna äger vid det tillfälle under tecknande, ratifikation eller anslutning sker förklara, att parten därigenom icke avser att ikläda sig någon förbindelse beträffande samtliga eller vissa angivna av sina kolonier, protektorat, transmarina territorier eller territorier under sin överhöghet eller mandat eller beträffande vissa delar av dessas befolkning; har sådan förklaring avgivits, är denna konvention icke tillämplig å däri angivna territorier eller delar av dessas befolkning.

2. Envar av de Höga fördragsslutande parterna kan senare tillkännagiva för generalsekreteraren hos Nationernas förbund,

qu'elle entend rendre la présente Convention applicable à l'ensemble ou à toute partie de ses territoires ou de leurs populations ayant fait l'objet de la déclaration prévue au paragraphe précédent. Dans ce cas, la Convention s'appliquera aux territoires ou aux populations visés dans la notification six mois après la réception de cette notification par le Secrétaire général de la Société des Nations.

3. De même, chacune des Hautes Parties Contractantes peut, à tout moment, déclarer qu'elle entend voir cesser l'application de la présente Convention à l'ensemble ou à toute partie de ses colonies, protectorats, territoires d'outre-mer ou territoires placés sous sa suzeraineté ou son mandat, ou encore en ce qui concerne certaines de leurs populations; dans ce cas, la Convention cessera d'être applicable aux territoires ou populations faisant l'objet d'une telle déclaration un an après la réception de cette déclaration par le Secrétaire général de la Société des Nations.

4. Chacune des Hautes Parties Contractantes peut faire des réserves conformément à l'article 20 de la présente Convention en ce qui concerne l'ensemble ou toute partie de ses colonies, protectorats, territoires d'outre-mer ou territoires placés sous sa suzeraineté ou son

sequently that he desires that the Convention shall apply to all or any of his territories or to the parts of their population which have been made the subject of a declaration under the preceding paragraph, and the Convention shall apply to all the territories or the parts of their population named in such notice six months after its receipt by the Secretary-General of the League of Nations.

3. Any High Contracting Party may, at any time, declare that he desires that the present Convention shall cease to apply to all or any of his colonies, protectorates, overseas territories or territories under suzerainty or mandate, or in respect of certain parts of the population of the said territories, and the Convention shall cease to apply to the territories or to the parts of their population named in such declaration one year after its receipt by the Secretary-General of the League of Nations.

4. Any High Contracting Party may make the reservations provided for in Article 20 in respect of all or any of his colonies, protectorates, overseas territories or territories under suzerainty or mandate, or in respect of certain parts of the population of these terri-

att den ämnar låta konventionen träda i kraft beträffande samtliga eller vissa angivna av sina territorier eller delar av dessas befolkning, i fråga om vilka sådan förklaring avgivits, som avses i föregående punkt. Har så skett, träder konventionen i kraft beträffande de territorier eller delar av dessas befolkning, som avsetts med tillkännagivandet, sex månader räknat från dagen, då detsamma kom Nationernas förbunds generalsekreterare till handa.

3. På samma sätt äger envar av de Höga fördragsslutande parterna närsomhelst förklara, att den önskar, att konventionen upphör att gälla beträffande samtliga eller vissa angivna av sina kolonier, protektorat, transmarina territorier eller territorier under sin överhöghet eller mandat eller beträffande vissa delar av dessas befolkning; har sådan förklaring avgivits, upphör konventionen att gälla beträffande däri angivna territorier eller delar av dessas befolkning ett år från den dag, då detsamma kom Nationernas förbunds generalsekreterare tillhanda.

4. Envar av de Höga fördragsslutande parterna äger vid konventionens undertecknande, ratificering eller vid anslutning till densamma ävensom i samband med sådant tillkännagivande, som avses i punkt 2 av denna artikel, göra sådana förbehåll, som avses i artikel 20 i

mandat, ou en ce qui concerne certaines de leurs populations, au moment de la signature, de la ratification ou de l'adhésion, ou au moment de la notification prévue au paragraphe 2 du présent article.

5. Le Secrétaire général de la Société des Nations communiquera à tous les Membres de la Société des Nations et aux États non Membres, visés à l'article 22, les déclarations et notifications reçues en vertu du présent article.

Article 30.

La présente Convention sera enregistrée par les soins du Secrétaire général de la Société des Nations, dès sa mise en vigueur.

Article 31.

Les textes français et anglais de la présente Convention font également foi.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires susmentionnés ont signé la présente Convention.

Fait à La Haye, le douze avril mil neuf cent trente, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Secrétariat de la Société des Nations. Une copie certifiée conforme sera transmise par les soins du Secrétaire général à tous les Membres de la Société des Nations et à tous les États non membres invités à la première Confé-

teries, at the time of signature, ratification or accession to the Convention or at the time of making a notification under the second paragraph of this article.

5. The Secretary-General of the League of Nations shall communicate to all the Members of the League of Nations and the non-Member States mentioned in Article 22 all declarations and notices received in virtue of this article.

Article 30.

The present Convention shall be registered by the Secretary-General of the League of Nations as soon as it has entered into force.

Article 31.

The French and English texts of the present Convention shall both be authoritative.

In faith whereof the Plenipotentiaries have signed the present Convention.

Done at The Hague on the twelfth day of April, one thousand nine hundred and thirty, in a single copy, which shall be deposited in the archives of the Secretariat of the League of Nations and of which certified true copies shall be transmitted by the Secretary-General to all the Members of the League of Nations and all the non-Member

denna konvention, beträffande samtliga eller vissa angivna av sina kolonier, protektorat, transmarina territorier eller territorier under sin överhöghet eller mandat eller beträffande vissa delar av dessas befolkning.

5. Nationernas förbunds generalsekreterare skall giva samtliga medlemmar av Nationernas förbund och sådana utanför förbundet stående stater, som avses i artikel 22, del av de förklaringar och tillkännagivanden, som han erhållit i enlighet med denna artikel.

Art. 30.

Denna konvention skall vid dess ikraftträdande registreras genom försorg av Nationernas förbunds generalsekreterare.

Art. 31.

Denna konventions franska och engelska texter äga lika vitsord.

Till bekräftelse härav hava ovan angivna befullmäktigade ombud undertecknat denna konvention.

Som skedde i Haag den 12 april 1930 i ett exemplar, som skall deponeras i Nationernas förbunds sekretariats arkiv. En bestyrkt avskrift därav skall tillställas samtliga medlemmar av Nationernas förbund och samtliga stater, som ehuru icke medlemmar av förbundet inbjudits att låta sig företräda vid den första konferensen för kodifiering

rence pour la Codification
du Droit international.

States invited to the First
Conference for the Codi-
fication of International
Law.

av den internationella rät-
ten.

ALLEMAGNE

GÖPPERT
HERING

GERMANY

(Underskrifter.)

AUTRICHE

LEITMAIER

AUSTRIA

BELGIQUE

J. DE RUELLE

BELGIUM

Sous réserve d'adhésion ultérieure pour la Colonie
du Congo et les Territoires sous mandat.

Med förbehåll för an-
slutning framdeles i fråga
om Kongokolonien och
mandatområden.

GRANDE-BRETAGNE
ET IRLANDE DU
NORD,

GREAT BRITAIN AND
NORTHERN IRE-
LAND

ainsi que toutes parties
de l'Empire britannique
non Membres séparés de
la Société des Nations.

and all Parts of the Bri-
tish Empire which are not
separate Members of the
League of Nations.

Maurice GWYER
Oscar F. DOWSON

CANADA

Philippe ROY

CANADA

AUSTRALIE

Maurice GWYER
Oscar F. DOWSON

AUSTRALIA

UNION
SUD-AFRICAINE

UNION
OF SOUTH AFRICA

Charles W. H. LANSDOWN

ÉTAT LIBRE
D'IRLANDE

IRISH FREE STATE

John J. HEARNE

INDE

INDIA

In accordance with the provisions of Article 29 of
this Convention I declare that His Britannic Majesty
does not assume any obligation in respect of the terri-
tories in India of any Prince or Chief under His Suze-
rainty or the population of the said territories.

Med stöd av bestäm-
melserna i artikel 29 i
denna konvention förkla-
rar jag, att Hans Brittiska
Majestät icke ikläder sig
någon förpliktelse i fråga
om territorier i Indien
tillhörande någon furste

Basanta KUMAR MULICK

eller hövding, som står under Hans överhöghet, eller i fråga om befolkningen i dessa områden.

CHILI

Miguel CRUCHAGA
Alejandro ALVAREZ
H. MARCHANT

CHILE

CHINE

Sous réserve de l'article 4.
Woo KAISENG

CHINA

Med förbehåll för artikel 4.

COLOMBIE

A. J. RESTREPO
Francisco José URRUTIA
Sous réserve de l'article 10.

COLOMBIA

Med förbehåll för artikel 10.

CUBA

Ad referendum.
Sous réserve des articles 9, 10, 11.

CUBA

Ad referendum.
Med förbehåll för artiklarna 9, 10, 11.

DIAZ DE VILLAR
Carlos DE ARMENTEROS

DANEMARK

Sous réserve des articles 5 et 11.

DENMARK

Med förbehåll för artiklarna 5 och 11.

MARTENSEN-LARSEN
V. LORCK

VILLE LIBRE DE
DANTZIG

FREE CITY OF
DANZIG

Stefan SIECZKOWSKI

ÉGYPTE

A. BADAOUI
M. SID AHMED

EGYPT

ESPAGNE

A. GOICOECHEA

SPAIN

ESTONIE

A. PIIP
Al. WARMA

ESTONIA

FRANCE

Paul MATTER
A. KAMMERER

FRANCE

GRÈCE

*Ad referendum.*N. POLITIS
Megalos A. CALOYANNI
Jean SPIROPOULOS

GREECE

Ad referendum.

HONGRIE

PELÉNYI

HUNGARY

ISLANDE

Ad referendum.
Sveinn BJÖRNSSON

ICELAND

Ad referendum.

ITALIE

Amedeo GIANNINI

ITALY

JAPON

Sous réserve des articles 4, 10 et des mots »d'après
la loi de l'État qui accorde la naturalisation» de l'article
13.

JAPAN

Med förbehåll för ar-
tiklarna 4, 10 och för or-
den »enligt lagen i den
stat, i vilken naturalisa-
tionen äger rum» i artikel
13.

MUSHAKOJI

LETTONIE

Charles DUZMANS
Robert AKMENTIN

LATVIA

LUXEMBOURG

Conrad STUMPER

LUXEMBURG

MEXIQUE

Sous réserve de l'alinéa 2 de l'article 1.

MEXICO

Med förbehåll för ar-
tikel 1, andra punkten.

Eduardo SUAREZ

PAYS-BAS

Les Pays-Bas:

1° Excluent de leur acceptation les articles 8, 9
et 10;2° N'entendent assumer aucune obligation en ce
qui concerne les Indes néerlandaises, le Surinam et
Curaçao.

NETHERLANDS

Nederländerna:

1° gör i fråga om sitt
godkännande undantag
för artiklarna 8, 9 och
10.2° avser icke att ikläda
sig någon förpliktelse i
fråga om Nederländska
Indien, Surinam eller Cu-
raçao.V. EYSINGA
J. KOSTERS

PEROU

Sous réserve de l'article quatre.

M. H. CORNEJO

PERU

Med förbehåll för artikel fyra.

POLOGNE

Stefan SIECZKOWSKI
S. RUNDSTEIN
J. MAKOWSKI

POLAND

PORTUGAL

José CAEIRO DA MATTA
José Maria VILHENA BARBOSA DE MAGALHAES
Prof. Doutor J. LOBO D'AVILA LIMA

PORTUGAL

SALVADOR

J. Gustavo GUERRERO

SALVADOR

SUÈDE

Le Gouvernement suédois déclare exclure de son acceptation la disposition de la deuxième phrase de l'article 11 dans le cas où la femme visée par cet article, ayant recouvré la nationalité de son pays d'origine, n'établit pas sa résidence habituelle dans ce pays.

Sous réserve de ratification de S. M. le Roi de Suède avec l'approbation du Riksdag.

K. I. WESTMAN

SWEDEN

Svenska regeringen förklarar härmed, att dess godkännande icke omfattar bestämmelsen i artikel 11, andra punkten, med mindre i denna artikel avsedd kvinna, vilken återvunnit medborgarskap i sitt ursprungliga hemland, tager hemvist i detta land.

Under förbehåll om ratifikation av Kungl. Maj:t med riksdagens samtycke.

SUISSE

Sous réserve de l'article 10.

V. MERZ
Paul DINICHERT

SWITZERLAND

Med förbehåll för artikel 10.

TCHÉCOSLOVAQUIE

Miroslav PLEŠINGER-BOŽINOV
Dr. Václav JOACHIM

CZECHOSLOVAKIA

URUGUAY

E. E. BUERO

URUGUAY

YUGOSLAVIE

J. CHOUMENKOVITCH

YUOGOSLAVIA

Förslag

till

Lag

angående ändrad lydelse av 6 § lagen den 23 maj 1924 (nr 130) om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap.

Härigenom förordnas, att 6 § lagen den 23 maj 1924 om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap skall i nedan angivna del hava följande ändrade lydelse:

6 §.

Blir — — — medborgare.

Vad — — — vårdnaden.

Varder utländsk man, på ansökan enligt 5 §, upptagen till svensk medborgare, bestämmer Konungen, huruvida detta skall medföra svenskt medborgarskap även för hans hustru och ogifta barn i äktenskap under tjuguetå år. Hustrun skall, där ej särskilda skäl föranleda annat, beredas tillfälle att i ärendet avgiva yttrande. Förblir hon, trots mannens förvärv av svenskt medborgarskap, medborgare i främmande stat, må svenskt medborgarskap ej tilläggas henne, med mindre hon därtill samtyckt.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1933.

*Utdrag av protokollet över utrikesdepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 19 december 1930.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena friherre RAMEL, statsråden GÄRDE, HAMRIN, VON STOCKENSTRÖM, STADENER, GYLLENSWÄRD, LARSSON, HOLMBÄCK, JEPSSON, HANSÉN, RUNDQVIST.

2:o.

Under erinran att Kungl. Maj:t den 31 januari 1930 förordnat ombud för Sverige vid en av Nationernas förbunds råd sammankallad konferens för kodifiering av den internationella rätten samt att Kungl. Maj:t den 7 mars samma år fastställt instruktion för ombuden vid konferensen anför ministern, efter gemensam beredning med cheferna för justitie- och försvarsdepartementen:

»Vid konferensen för kodifiering av den internationella rätten, som ägde rum i Haag den 13 mars—12 april 1930, antogs av konferensen förslag till följande överenskommelser:

- 1) konvention för lösande av vissa konflikter mellan medborgarskapslagar,
- 2) protokoll angående värnplikt i vissa fall av dubbelt medborgarskap,
- 3) protokoll angående medborgarskapslöshet i visst fall.

Dessutom enade sig ett antal vid konferensen företrädde stater och medlemmar av Nationernas förbund om ett förslag till

- 4) särskilt protokoll beträffande medborgarskapslöshet.

Med skrivelse till utrikesdepartementet den 20 juni 1930 har generalsekretären i Nationernas förbund överlämnat texten till ifrågavarande överenskommelser under erinran att desamma stode öppna för undertecknande till och med den 31 december 1930.»

Ministern redogör härefter för innehållet av ifrågavarande förslag till överenskommelser, till vilka texten finnes såsom bilagor litt. A—D fogad till detta protokoll,¹ varefter han fortsätter:

»Världskriget och de händelser, som stå i samband med detsamma, ha givit ökad aktualitet åt de problem, som ha sin grund i lagkonflikter på medborgarskapsrättens område. Sålunda har antalet medborgarskapslösa personer i följd av dessa förhållanden betydligt ökat. Dyliga personers ställning har därjämte i hög grad försvarats genom passtvänet och den skärpta övervakningen av främlingar. Vidare har den tendens att frigöra gift kvinna från hennes bero-

¹ Bil. A, som är lika lydande med den vid propositionen fogade konventionstexten, och bil. B, som är lika lydande med den vid Kungl. Maj:ts proposition nr 134 fogade protokollstexten, hava här uteslutits.

ende av mannen i medborgarskapsavseende, som under senare år gjort sig gällande i lagstiftningen i många stater, i stor utsträckning givit upphov till förekomsten av dubbelt medborgarskap och, ehuru i mindre omfattning, till fall av medborgarskapslöshet.

Den anledning till förekomsten av dubbelt medborgarskap och medborgarskapslöshet, som divergensen mellan jus sanguinis och jus soli såsom grund för originära förvärv av medborgarskap utgör, kvarstår därjämte oförändrad.

Tanken att genom en allmän internationell reglering åstadkomma uniforma regler för förvärv och förlust av medborgarskap, varigenom anledningen till dylika konflikter mellan olika medborgarskapslagar skulle upphöra, är av gammalt dato. Ett förslag till en dylik allmän uniformering har senast utarbetats på föranstaltande av International Law Association och antogs vid dess kongress i Stockholm år 1924.

Att få en allmän uniformering av lagstiftningen på medborgarskapsrättens område till stånd lär emellertid vara utsiktslöst. De principiella motsättningarna t. ex. mellan stater, vilkas lagstiftning bygger på jus sanguinis, respektive jus soli som förvärvsgrund för medborgarskap, lära säkerligen vara oöverkomliga såsom starkt grundade i tradition och politiska förhållanden (motsättningen mellan emigrations- och immigrationsländer). Att i varje fall för närvarande vinna enighet mellan ett större antal stater för åstadkommande av enhetliga regler med hänsyn till frågan om gift kvinnas medborgarrättsliga ställning lär väl också möta betydande svårigheter.

Om det sålunda torde vara ogenomförbart att åstadkomma en fullständig uniformering av lagstiftningen på medborgarskapsrättens område, kunde det likväl synas, som skulle det icke vara uteslutet, att i begränsad omfattning uppnå enighet om vissa allmänna regler för lösande av konflikter mellan olika lagar på detta område. Det var denna mera begränsade uppgift, vars lösning var avsedd att uppnås vid konferensen för kodifiering av den internationella rätten.

Svårigheten att sammanjämka de olika ståndpunkter, som känneteckna de skilda nationella lagstiftningarna på detta område, har emellertid visat sig kanske större än vad som förutsetts, och de resultat, som verkligen uppnåtts, torde knappast kunna betecknas såsom mera betydelsefulla. De regler, om vilka enighet vunnits vid konferensen, torde sålunda till avsevärd del få anses vara sådana, som i det stora flertalet rättsordningar redan vunnit förverkligande.

Vad sålunda först angår förslaget till *konvention för lösande av vissa konflikter mellan medborgarskapslagar* synes mig detsamma knappast kunna anses innebära någon lösning av de mera betydelsefulla konflikter, som förefinnas på medborgarskapsrättens område. I den mån sådana lösningar verkligen uppnåtts, kunna de emellertid betraktas såsom i stort sett tillfredsställande. Som därjämte förslaget i allt väsentligt torde kunna anses giva uttryck åt samma grundsatser, som omfattas av gällande svensk rätt, synes ett godkännande av detsamma för Sveriges del kunna ske. Särskilt bör framhållas, att i den mån förslaget berör frågor, som uttryckligen reglerats i svensk lag, äro de avvikel-

ser härifrån, som detsamma på några punkter innebär, i allmänhet av sådan art, att några principiella betänkligheter icke synas kunna möta mot genomförandet av de lagändringar, som erfordras för att bringa lagen i överensstämmelse med konventionstexten. Endast beträffande en särskild punkt, till vilken jag i det följande skall tillåta mig återkomma, finner jag sålunda anledning förorda, att, därest ett undertecknande av konventionen från svensk sida beslutas, Sverige gör bruk av den rätt att förbehålla sig möjligheten att icke tillämpa viss eller vissa av konventionens bestämmelser, som enligt konventionsförslagets art. 20 är medgiven.

De allmänna principer, som konventionsförslagets *1 kapitel* innehåller, torde till stor del få anses återgiva redan erkända folkrättsliga grundsatser. Detta torde i vart fall få anses gälla beträffande bestämmelserna i *artiklarna 1—4*.

I fråga om den i *artikel 4* upptagna regeln, enligt vilken en stat icke till förmån för en sin medborgare äger utöva diplomatiskt skydd gentemot en annan stat, i vilken denne ävenledes är medborgare, ifrågasattes väl under konferensen ett undantag beträffande framställningar med rent humanitärt syfte — även andra undantag skulle väl vara tänkbara —; det ansågs dock, och detta säkerligen med fog, att medgivandet av ett sådant undantag skulle innebära ett ingrepp i en stats suveräna rättigheter, som staten icke kunde anses skyldig att underkasta sig. Det synes mig emellertid böra framhållas, att bestämmelsen i denna artikel givetvis icke bör anses utesluta möjligheten av inofficiella vänskapliga erinringar i sådana särskilda undantagsfall, då så kan anses påkallat.

Mera tvivelaktigt synes det mig vara, huruvida den i *artikel 5* upptagna regeln kan betraktas vare sig som en redan gällande folkrättslig grundsats eller som den mest lämpliga lösningen av det spörsmål, som regleras av artikeln. Ehuru det icke kan förnekas, att det i vissa fall skulle kunna verka stötande, om en person, som är i besittning av medborgarskap i flera olika stater, i en tredje stat efter behag skulle kunna åberopa sig än på det ena än på det andra av dessa medborgarskap efter vad han funne med sin fördel mest förenligt, synes det dock som skulle det i allmänhet från den tredje statens synpunkt knappast giva anledning till betänkligheter att — i allt fall när fråga icke är om regler för bestämmandet av personalstatutet — erkänna, att en person kan vara i besittning av medborgarskap i flera främmande stater. Det förefaller för övrigt, som skulle det vara vanskligt för en tredje stat t. ex. att avvisa en diplomatisk démarche, som göres från en främmande stats sida till förmån för en dess medborgare, under hänvisning till att personen i fråga rätteligen borde betraktas såsom en annan stats medborgare. Det bör ju icke heller förbises, att Sverige genom antagandet av denna artikel i förhållande till andra konventionsstater i viss mån fränsäger sig rätten att utöva diplomatiskt skydd för svenska medborgare. Det är emellertid tydligt, att svensk medborgare, som är medborgare jämväl i främmande stat, endast i undantagsfall kan tänkas komma i behov av svenskt diplomatiskt skydd i en tredje stat i sådana fall, då denna tredje stat enligt den antagna regeln skulle vara befogad att vägra erkänna personens egenskap av svensk medborgare — detta

skulle ju praktiskt taget kunna tänkas bliva fallet huvudsakligen när fråga är om i Amerikas Förenta Stater födda svenska medborgare under 22 års ålder med hemvist i utlandet — efter uppnåendet av denna ålder förlora de ju i allmänhet svenskt medborgarskap — svenska kvinnor, som genom giftermål förvärvat utländskt medborgarskap och icke hava hemvist vare sig i Sverige eller i det nya medborgarskapslandet samt slutligen i fråga om personer, som i det undantagsfall, där så kan ske, upptagits till svenska medborgare, trots att de icke genom naturalisationen eller på grund av särskild frikallelseakt förlorat sitt främmande medborgarskap, och vilka därefter tagit hemvist i utlandet. Med hänsyn till den ur praktisk synpunkt ringa betydelse de nu anförda betänkligheterna äga, förefaller det mig som om artikeln skulle kunna godtagas från svensk sida.

Beträffande den i *artikel 6* meddelade bestämmelsen må anmärkas, att det knappast synes kunna jämlikt grunderna för svensk lag komma i fråga att avslå en ansökan om befrielse från svenskt medborgarskap från en person, som är medborgare i främmande stat och har sitt hemvist utom riket. Huruvida denna grundsats före konventionens ratificering kan anses behöva fastställas genom uttrycklig lagbestämmelse är en fråga, på vilken jag vid detta tillfälle saknar anledning att närmare ingå.

De i konventionens *2 kapitel* meddelade bestämmelserna angående frikallelse från medborgarskap stå i överensstämmelse med redan gällande svensk lag; antagandet av bestämmelsen i sista stycket därom, att en stat, som medgivit en sin medborgare villkorlig frikallelse från medborgarskap, skall underrättas, därest vederbörande upptages till medborgare i annan stat, bör emellertid föranleda föreskrift i administrativ väg.

I fråga om de i konventionens *3 kapitel* meddelade bestämmelserna angående gift kvinnas medborgarskap torde jag få erinra om vad min företrädare vid föredragning den 7 mars 1930 av frågan om instruktioner för ombuden vid konferensen yttrade angående betydelsen av att enighet kunde uppnås om regler för lösande av lagkonflikter på detta område, som så långt möjligt skulle utesluta uppkomsten såväl av medborgarskapslöshet som dubbelt medborgarskap till följd av äktenskap. Enligt vad min företrädare härvid framhöll, syntes det först nämnda av dessa mål kunna uppnås genom antagandet såsom allmän grundsats av den regeln att kvinnas förlust av medborgarskap till följd av äktenskap med medborgare i annan stat än den hon själv tillhörde icke komme att inträffa under annan förutsättning än att hon förvärvade medborgarskap i mannens hemland. Under framhållande av att någon utsikt däremot icke syntes föreligga att vinna enighet om bestämmelser, varigenom uppkomsten av dubbelt medborgarskap helt skulle kunna uteslutas, uttalade vidare min företrädare den uppfattningen, att det dock förefölle honom, som om detta mål i viss utsträckning skulle kunna uppnås genom antagandet av en regel av innebörd att kvinna tillhörande stat, enligt vars lag äktenskap med utlänning icke för henne medförde förlust av medborgarskap i denna stat, ej skulle förvärva medborgarskap i annan stat till följd av äktenskap, under annan förutsättning än att hon stadigvarande bosatte sig i denna stat.

Konventionsförslagets bestämmelser i detta ämne utvisa, att min företrädares uttalanden i huvudsak inneburit en riktig bedömning av läget. Det bör sålunda med tillfredsställelse antecknas, att konventionsförslaget förverkligat först omnämnda önskemål d. v. s. kvinna kan enligt detsamma icke bliva medborgarskapslös till följd av giftermål och ej heller till följd av mannens naturalisation i en främmande stat. Det senare omnämnda önskemålet, nämligen att giftermål ej heller skulle kunna medföra dubbelt medborgarskap för kvinna, har däremot ej kunnat förverkligas. Den i många rättsordningar strängt upprätthållna grundsatsen om familjens enhet i medborgarskapshänseende har utgjort ett oöverkomligt hinder för förverkligande av angivna önskemål, i allt fall på den väg, som ansågs lämpligen böra ifrågakomma enligt min företrädares nyss åberopade yttrande.

De i konventionsförslaget i *artiklarna 8 och 9* upptagna bestämmelserna, som helt överensstämmer med svensk lag, torde icke tarva någon närmare utläggning.

Beträffande bestämmelsen i *artikel 10* bör däremot anmärkas, att dess godtagande för Sveriges del förutsätter en lagändring. Enligt 6 § i lagen den 23 maj 1924 (nr 130) om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap föreskrives nämligen, att, då utländsk man på ansökan upptages till svensk medborgare, medför detta, om därvid ej annorlunda bestämts, svenskt medborgarskap bland annat även för hans hustru. Hustrun skall emellertid, där ej särskilda skäl föranleda annat, beredas tillfälle att i ärendet avgiva yttrande. Ett godtagande av konventionsförslaget på denna punkt bör emellertid tydligen medföra en lagändring av innebörd att hustrun ej kommer att omfattas av mannens naturalisation, med mindre hon därtill samtyckt. Då jag anser, att en bestämmelse av denna innebörd väl svarar mot den uppfattning rörande gift kvinnas ställning i medborgarskapsligt avseende, som allmänt numera kommit till uttryck i vårt land, tvekar jag emellertid icke att förorda, att denna bestämmelse i konventionen från svensk sida godtages utan förbehåll. Det behöver icke framhållas, att, med hänsyn till att konventionens bestämmelser enligt *artikel 18* endast gälla i förhållande till andra konventionsstater, något hinder icke föreligger för att, utan uttryckligt samtycke från hustruns sida, låta denna omfattas av mannens naturalisation, för det fall att hon genom mannens upptagande till svensk medborgare skulle förlora sitt förutvarande medborgarskap — detta kan nämligen tydligen endast inträffa i förhållande till icke-konventionsstater — eller därest hon redan dessförinnan skulle vara i saknad av medborgarskap. Framhållas bör måhända även, att nu ifrågavarande konventionsbestämmelse icke behöver föranleda någon lagändring beträffande reglerna för förlust av svenskt medborgarskap; i annan konventionsstat kan tydligen svensk kvinna icke på grund av mannens naturalisation förvärva medborgarskap utan sitt eget samtycke, och förlusten av svenskt medborgarskap kan därför icke heller inträda annat än bl. a. under denna förutsättning; i förhållande till icke-konventionsstater har Sverige givetvis full frihet att tillämpa nu gällande regler för förlust av svenskt medborgarskap.

Bestämmelserna i konventionsförslagets *11 artikel, första punkten*, svara tydligen mot svensk lags bestämmelser i ämnet. Endast under förutsättning att det i främmande stat förvärvade medborgarskapet förlorats, kan nämligen svenskt medborgarskap automatiskt återförvärvas; med hänsyn till förut åberopade princip att konventionen endast gäller med avseende å förhållandet mellan konventionsstater, kan följaktligen icke konventionsbestämmelsen behöva föranleda någon ändring i vad svensk lag innehåller i denna del. Vad angår bestämmelsen i *andra punkten* i denna artikel föreligger däremot tydligen en bristande överensstämmelse mellan denna bestämmelse och motsvarande stadgande i svensk lag. Återförvärvandet av det främmande medborgarskapet medför nämligen icke automatiskt förlust av svenskt medborgarskap, med mindre den ifrågavarande personen har eller tager sitt hemvist i sitt förutvarande hemland. Bestämmelsen om denna förutsättning för automatisk förlust av svenskt medborgarskap synes mig vara ett uttryck för en grundläggande princip i den svenska medborgarskapslagen. Jag anser mig därför icke kunna förorda, att konventionsbestämmelsen godtages annat än med förbehållen rätt för Sverige att inskränka dess tillämpning till sådana fall, då anförda förutsättning föreligger.

De i konventionsförslagets *4 kapitel angående barns medborgarskap meddelade bestämmelserna* överensstämma med svensk lags bestämmelser i ämnet, i den mån de för svensk rätts vidkommande överhuvud taget äga tillämpning. Bestämmelsen i *artikel 12*, som endast avser stater, där förvärv av medborgarskap kan äga rum enligt jus soli, torde sålunda icke tarva någon utläggning. Bestämmelsen i *artikel 13* torde likaledes icke behöva föranleda någon förklaring. I fråga om bestämmelsen i *artikel 14* torde böra anmärkas, att den fråga, som här avses, endast i stat, där moder äger rätt att vara okänd, över huvud lär kunna uppkomma annat än just i fråga om hittebarn; bestämmelsen i 1 §, andra stycket, i den svenska medborgarskapslagen torde sålunda fullt svara mot konventionsbestämmelsen. Beträffande bestämmelsen i *artikel 15* bör anmärkas, att den diskussion, som föregått denna bestämmelses antagande, utvisar, att bestämmelsens godtagande från svensk sida icke förpliktar till förlänandet av svenskt medborgarskap i här avsedda fall under andra villkor än vad som kan ske enligt 2 § i medborgarskapslagen. Bestämmelsen i *artikel 16* svarar tydligen helt mot svensk lags bestämmelser i samma ämne.

Bestämmelsen i konventionsförslagets *5 kapitel angående adoption* svara likaledes helt mot svensk lags bestämmelser.

I fråga om de i *6 kapitlet meddelade slutbestämmelserna* har jag redan i det föregående berört bestämmelserna i artiklarna *18 och 20*. Beträffande de i *artikel 21* meddelade bestämmelserna om de fördragsslutande parternas skyldighet att till internationellt skiljedoms- eller domstolsförfarande hänskjuta tvist angående tolkningen eller tillämpningen av konventionen torde jag kunna inskränka mig till att hänvisa till vad jag vid föredragning den 7 november 1930 anförde i fråga om ett förslag till överenskommelse om avgö-

rande av tvister rörande tolkningen av de i Haag avslutade konventionerna rörande internationell-privaträttsliga ämnen.

Beträffande det vid konferensen antagna förslaget till *protokoll angående värnplik i vissa fall av dubbelt medborgarskap* — — — överenskommelsen.

Beträffande det av konferensen antagna förslaget till *protokoll angående medborgarskapslöshet i visst fall* vill jag erinra om att det med Kungl. Maj:ts proposition till 1923 års riksdag (prop. nr 29) överlämnade förslaget till lag om förvärvande och förlust av medborgarrätt innehöll en bestämmelse, enligt vilken svensk medborgarrätt på grund av födsel skulle förvärvas av barn i äktenskap, av vars föräldrar allenast modern vore svensk medborgare, så framt fadern ej hade medborgarrätt i något land. Denna bestämmelse uteläts emellertid ur det slutligen antagna förslaget till lag i ämnet. Som skäl härför anfördes i Kungl. Maj:ts proposition till 1924 års riksdag (nr 137) med förslag till lag om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap bl. a., att regeln hade avseende å ett mycket opraktiskt fall och bleve synnerligen svår att tillämpa, varjämte framhölls, att barnet i allmänhet komme att förvärva svenskt medborgarskap vid uppnåendet av tjugutvå års ålder enligt 2 §. De skäl, som sålunda anförts mot en bestämmelse, enligt vilken ett barn till svensk moder, vars fader saknar medborgarskap, skulle genom födseln förvärva svenskt medborgarskap, hava givetvis än större giltighet, när fråga är om barn, vars faders medborgarskap är okänt. Jag finner mig därför ej kunna förorda förslagens godkännande för Sveriges del.

Beträffande det av ett antal vid konferensen företrädde stater och medlemmar av Nationernas förbund antagna förslaget till *särskilt protokoll beträffande medborgarskapslöshet* finner jag däri upptagna bestämmelser stå i strid med de grundsatser, som av Sverige i allmänhet ansetts böra tillämpas i fråga om vistelselandets skyldighet att lämna fattigvård åt personer, som under en längre följd av år där uppehållit sig. Därest en från svensk sida under konferensen föreslagen bestämmelse, enligt vilken hemvistlandet icke skulle äga rätt att påfordra, att en medborgarskapslös person mottoges till försörjning i sitt förutvarande hemland, då personen sedan minst femton år haft sitt hemvist i landet, hade antagits, skulle skäl möjligen hava förelegat att överväga, huruvida ett godkännande av protokollet kunde ske. Då emellertid så ej skett, kan jag ej förorda ett godkännande av detsamma.

Med åberopande av vad jag sålunda anført, får jag hemställa, att Kungl. Maj:t ville finna gott

dels för Sveriges del godkänna *såväl* förslaget till konvention för lösande av vissa konflikter mellan medborgarskapslagar med det förbehåll likväl, att den i konventionens artikel 11, andra punkten, meddelade bestämmelsen icke skall äga tillämpning för Sveriges del i annat fall än då kvinna, som avses i denna bestämmelse, vid återförvärvandet av medborgarskap i sitt föregående hemland, där har sitt hemvist eller efter förvärvet av medborgarskapet där

ånyo tager sitt hemvist, *som ock* förslaget till protokoll angående värnplik i vissa fall av dubbelt medborgarskap,

dels ock befullmäktiga envoyén i Bern Karl Ivan Westman att underteckna ifrågavarande konvention och protokoll under avgivande av förklaring dels beträffande konventionen om sådant förbehåll, som nu nämnts, dels, beträffande såväl konventionen som protokollet, om förbehåll angående ratifikation av Kungl. Maj:t med riksdagens samtycke.»

Till vad ministern under punkterna 1—6 hemställt, däruti övriga statsrådsledamöter förena sig, behagar Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:
Fritz Stackelberg.

Bil. Litt. C.

Protokoll angående medborgarskapslöshet i visst fall.

(Översättning.)		
Protocole relatif à un cas d'apatridie.	Protocol Relating to a Certain Case of State- lessness.	Protokoll angående med- borgarskapslöshet i visst fall.
(Préambule.)	(Preamble.)	(Ingress.)
Article premier.	Article 1.	Art. 1.
Dans un Etat où la nationalité n'est pas attribuée du seul fait de la naissance sur le territoire, l'individu qui y est né d'une mère ayant la nationalité de cet Etat et d'un père sans nationalité ou de nationalité inconnue, a la nationalité dudit pays.	In a State whose nationality is not conferred by the mere fact of birth in its territory, a person born in its territory of a mother possessing the nationality of that State and of a father without nationality or of unknown nationality shall have the nationality of the said State.	Förvärvas icke medborgarskap i en stat enbart på grund av födelse inom dess område, tillkommer likväl medborgarskap i staten den, som är född inom detta område, såframt modern är medborgare i staten och fadern saknar medborgarskap eller dennes medborgarskap är okänt.

(Slutbestämmelserna äro med de skiljaktigheter, som betingas av överenskommelsens beteckning och antalet artiklar lika lydande med slutbestämmelserna i konventionen för lösande av vissa konflikter mellan medborgarskapslagar.)

Bil. Litt. D.

Särskilt protokoll angående medborgarskapslöshet.

Protocole spécial relatif à l'apatridie.	Special Protocol Concerning Statelessness.	(Översättning.) Särskilt protokoll angående medborgarskapslöshet.
(Préambule.)	(Preamble.)	(Ingress.)
Article premier.	Article 1.	Art. 1.
Si un individu, après être entré en pays étranger, a perdu sa nationalité sans en acquérir une autre, l'Etat dont il possédait en dernier lieu la nationalité est tenu de le recevoir, à la demande du pays de séjour,	If a person, after entering a foreign country, loses his nationality without acquiring another nationality, the State whose nationality he last possessed is bound to admit him, at the request of the State in whose territory he is:	Har någon, efter att hava inkommit i ett främmande land, förlorat sitt medborgarskap utan att hava förvärvat medborgarskap i annan stat, är den stat, i vilken han senast varit medborgare, på därom av vistelselandet gjord framställning skyldig att mottaga honom:
1) si cet individu est dans un état d'indigence permanent par suite d'une maladie incurable ou pour toute autre cause; ou	(i) if he is permanently indigent either as a result of an incurable disease or for any other reason; or	1) därest han är stadigvarande medellös på grund av obotlig sjukdom eller av vad orsak det vara må; eller
2) si cet individu a subi, dans le pays de séjour, une condamnation à une peine d'au moins un mois d'emprisonnement, qu'il a accomplie ou dont il a obtenu remise totale ou partielle.	(ii) if he has been sentenced, in the State where he is, to not less than one month's imprisonment and has either served his sentence or obtained total or partial remission thereof.	2) därest han i vistelselandet dömts till minst en månads frihetsstraff, som han antingen undergått eller vars avtjänande helt eller delvis eftergivits.
Dans le premier cas, l'Etat dont cet individu possédait en dernier lieu la nationalité pourra refuser de le recevoir en s'engageant à pourvoir aux frais d'assistance dans le pays de séjour à partir du trentième jour à compter de la demande. Dans le second cas, les frais de transport seront à la	In the first case the State whose nationality such person last possessed may refuse to receive him, if it undertakes to meet the cost of relief in the country where he is as from the thirtieth day from the date on which the request was made. In the second case the cost of sending him back shall	I först nämnda fall må den stat, i vilken han senast varit medborgare, kunna vägra att mottaga honom mot att utfästa sig att ersätta kostnaden för fattigvård, som lämnats honom i vistelselandet, från och med trettiönde dagen efter det framställningen gjordes. I sist nämnda fall skola kost-

charge du pays qui formule la demande de renvoi.	be borne by the country making the request.	naderna för hans hemsändande stanna på den stat, som framställt begäran om hans återtagande.
--	---	--

(Slutbestämmelserna äro med de skiljaktigheter, som betingas av överenskommelsens beteckning och antalet artiklar lika lydande med slutbestämmelserna i konventionen för lösande av vissa konflikter mellan medborgarskapslagar.)

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet
å Stockholms slott den 17 februari 1933.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden NOTHIN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER,
VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Efter gemensam beredning med tillförordnade chefen för utrikesdepartementet anför chefen för justitiedepartementet, statsrådet Schlyter:

»På föredragning av dåvarande ministern för utrikes ärendena beslöt Kungl. Maj:t den 19 december 1930, på sätt framgår av protokollet över utrikesdepartementsärenden för nämnda dag, att en *konvention för lösande av vissa konflikter mellan medborgarskapslagar*, som antagits vid den av Nationernas förbund våren 1930 i Haag sammankallade konferensen för kodifiering av den internationella rätten, skulle för Sveriges del undertecknas med förbehåll *dels* beträffande viss bestämmelse i konventionens artikel 11, *dels ock* om ratifikation av Kungl. Maj:t med riksdagens samtycke. I överensstämmelse med detta beslut undertecknades konventionen för Sveriges del med nu anförda förbehåll den 29 december 1930.

På grund av vissa efter konventionens undertecknande inträffade omständigheter har frågan om densammans ratificering för Sveriges del hitintills icke ansetts böra upptagas till prövning.

På förslag av Guatemalas, Perus och Venezuelas representanter i Nationernas förbunds råd antog nämligen rådet den 24 januari 1931 en resolution, enligt vilken frågan om kvinnans medborgarskap skulle upptagas på dagordningen för förbundsförsamlingens nästkommande möte, varjämte åt förbundets generalsekreterare uppdrogs att, efter att i frågan hava inhämtat yttrande från vissa angivna internationella kvinnoorganisationer, framlägga ett betänkande i ämnet.

I enlighet med denna resolution avgav generalsekreteraren den 27 juli 1931 ett betänkande, innehållande en redogörelse för frågans utveckling och dåvarande läge. Vid betänkandet fanns såsom bilaga fogad texten till en av ett gemensamt utskott för berörda internationella kvinnoorganisationer antagen resolution, innehållande en hemställan till förbundsförsamlingen att låta föranstalta om förnyad granskning av Haagkonventionen för lösande av konflikter mellan medborgarskapslagar samt att för ratifikation underställa regeringarna en ny konvention, grundad på principen om mannens och kvinnans likställighet i medborgarskaphänseende. Vid förbundsförsamlingens möte hösten 1931 fram-

lades detta betänkande ävensom en till generalsekreteraren från Union internationale des Ligues catholiques ingången skrivelse, vari unionen, med betygande av sitt intresse för den föreliggande frågan, uttalade sig för en lösning av densamma på grundval av principen om familjens enhet i medborgarskapligt hänseende, varjämte framhölls önskvärdheten av att, i avvaktan på en allmän överenskommelse i detta syfte, sådana regler för lösande av konflikter mellan medborgarskapslagar måtte fastställas, som uteslöte, att kvinnan till följd av giftermål bleve medborgarskaplös, och som skyddade den gifta kvinnan för godtyckliga förändringar i hennes medborgarskap genom åtgärder från mannens sida.

Sedan frågan varit föremål för behandling inom förbundsförsamlingens första utskott, beslöt församlingen godkänna ett av utskottet framlagt resolutionsförslag, enligt vilket rådet anmodades inhämta samtliga regeringars mening rörande frågan om kvinnans medborgarskap, däri inbegripet deras ställning till Haagkonventionen rörande medborgarskap, i och för frågans upptagande till förnyad behandling vid församlingens nästkommande möte.

I det yttrande, som i anledning av denna resolution avgavs av svenska regeringen, förklarade sig densamma — efter att hava framhållit att åtskilliga av de önskemål, som framförts av ifrågavarande internationella kvinnoorganisationer, enligt svensk lag redan tillgodosetts och att skäl kunde finnas att undersöka möjligheten att i svensk lagstiftning i ytterligare mån tillmötesgå densamma — visserligen icke böra motsätta sig att kvinnans ställning i medborgarskaphänseende gjordes till föremål för förnyad överläggning staterna emellan, därest en övervägande mening bland dessa därom gjorde sig gällande, men framhöll samtidigt, att de nya regler, som kunde framgå av dessa överläggningar, icke torde behöva medföra ändring i 1930 års konvention utan syntes böra upptagas i en särskild överenskommelse.

Vid frågans behandling inför Nationernas förbunds församling hösten 1932 förelägo yttranden från sammanlagt trettiofem regeringar, av vilka tre — Brasilien, Monaco och Norge — anmält, att Haagkonventionen redan av dem godtagits, sexton förklarade, att det för närvarande icke syntes lämpligt att sammankalla en ny konferens för behandling av kvinnans medborgarskap, sex tillkännagivit sin avsikt att ratificera Haagkonventionen och de återstående åtta förklarade sig ämna överväga frågan om ratifikation av konventionen eller ämna, innan de toge ställning till frågan härom, avvakta utgången av ärendets behandling inför Nationernas förbunds församling.

I enlighet med förslag av vederbörande utskott antog förbundsförsamlingen den 12 oktober 1932 en resolution av innebörd att yrkandet om konventionens revision tills vidare icke skulle föranleda någon åtgärd. I resolutionen anfördes till en början, att 1930 års kodifikationskonferens i Haag icke avsett att fastslå en grundsats, som strede mot den gifta kvinnans oberoende i medborgarskaphänseende, utan att lösa vissa svårigheter, som hade sin grund i olikheter i skilda länders lagstiftning. I fortsättningen påvisades, att grundsatsen om kvinnans oberoende i viss utsträckning fastslagits i konventionen, samt att konferensen uppmanat staterna att utreda, huruvida det vore möjligt

att i lagstiftningen fastslå grundsatsen om köns likställighet i medborgarskapshänseende med särskilt beaktande av barnens intressen och att fastställa, att kvinnans medborgarskap i princip icke utan hennes medgivande skulle kunna ändras, vare sig genom äktenskaps ingående eller till följd av ändring i mannens medborgarskap. Vidare konstaterades, att ett stort antal regeringar uttalat den uppfattningen att artiklarna 8—11 i Haagkonventionen motsvarade de framsteg, som för närvarande kunde uppnås genom allmän internationell överenskommelse, samt att ikraftträdandet av nyssnämnda artiklar icke vore ägnat att motverka kommande förhandlingar och ej heller betoge staterna möjligheten att giva en mera vidsträckt tillämpning åt grundsatsen om köns likställighet. Sedan det därjämte framhållits, att frågan befunne sig i ett utvecklingsskede, som sammanhängde med förändringarna i kvinnans sociala, ekonomiska och politiska ställning, uttrycktes en förhoppning om att Haagkonventionens signatärmakter med det snaraste måtte deponera sina ratifikationsinstrument samt fästes uppmärksamheten på möjligheten för de stater, vilka ännu icke vidtagit för konventionens ratificering erforderliga lagstiftningsåtgärder, att beakta de möjligheter, som förefunnes för dem att i deras inre lagstiftning tillgodose de av de internationella kvinnoorganisationerna framställda önskemålen. Slutligen uppmanades förbundets generalsekreterare att tid efter annan hos regeringarna hemställa om upplysning angående de åtgärder, som de funnit kodifikationskonferensens förut omtalade uppmaning kunna föranleda, varjämte förbundsrådet ombads att följa opinionens utveckling i frågan för att kunna bedöma den lämpliga tidpunkten för ytterligare samfällade internationella åtgärder på området.

I detta sammanhang bör nämnas, dels att Svenska Kvinnoföreningars N. F.-kommitté i en till dåvarande statsministern ställd, den 4 mars 1932 dagtecknad skrivelse uttalat sig för att vid behandlingen från svensk sida av frågan om revision av 1930 års Haagkonvention de önskemål, som framstälts i den av utskottet för nyss omnämnda internationella kvinnoorganisationer antagna resolutionen, så långt möjligt måtte tillmötesgå, dels ock att Fredrika-Bremer-Förbundet och ett antal andra kvinnoföreningar i skrivelse till Kungl. Maj:t den 9 december 1932 — under förklaring att de, särskilt med hänsyn till att konventionens ikraftträdande och allmänna antagande skulle undanröja uppkomsten av medborgarskapslöshet för kvinnan, icke ansåge sig böra protestera mot en ratifikation av Haagkonventionen från Sveriges sida — uttalat sig för att vid förestående revision av lagen om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap sådana ändringar i eller tillägg till lagen måtte föreslås, att kvinna erhöle fullt självständig medborgarskapsställning, samt att, därest svensk medborgare vore gift med person av utländsk nationalitet, lätnad bereddes make att förvärva andra makens nationalitet.

Då förslaget om revision av konventionen sålunda förfallit, lär frågan om densammans ratificering för Sveriges del nu böra upptagas till prövning.

I fråga om konventionens innehåll får jag hänvisa till den redogörelse här för, som vid anmälan i statsrådet den 19 december 1930 av frågan om densammans undertecknande för Sveriges del lämnades av dåvarande ministern för

utrikes ärendena friherre Ramel. I likhet med honom finner jag att konventionens bestämmelser, ehuru de knappast innebära någon lösning av de mera betydelsefulla konflikterna på medborgarskapsrättens område, likväl till den del resultat nåtts kunna i stort sett betraktas såsom tillfredsställande. Då bestämmelserna därjämte i allt väsentligt giva uttryck åt samma grundsatser som omfattas av gällande svensk rätt och då ett antagande av desamma icke synes utgöra hinder för genomförande av sådana lagändringar, om vilka fråga överhuvud kan förutsättas bliva väckt, anser jag mig böra förorda, att konventionen för godkännande underställes riksdagen.

Beträffande frågan i vad mån en ratificering av konventionen förutsätter ändring i eller tillägg till gällande lag må följande anföras.

De i *artiklarna 1—5* meddelade bestämmelserna utgöra grundsatser av allmän folkrättslig natur. Med hänsyn härtill och då fråga om deras tillämpning icke synes kunna uppkomma annat än i sammanhang med diplomatiska framställningar, vilkas avgörande läres ankomma på Kungl. Maj:t eller ministern för utrikes ärendena, torde några lagstiftningsåtgärder icke behöva föranledas av dessa bestämmelser.

Beträffande den i *artikel 6* meddelade bestämmelsen delar jag den av dåvarande ministern för utrikes ärendena vid föredragning av frågan om konventionens undertecknande uttalade uppfattningen att det knappast jämlikt grunderna för den svenska lagstiftningen på området synes kunna komma i fråga att avslå en ansökan om befrielse från svenskt medborgarskap, då sökanden äger medborgarskap i främmande stat och har sitt hemvist utom riket. Då därjämte Kungl. Maj:t utan att därtill vara bunden av uttrycklig föreskrift i svensk lag vid prövningen av sådan ansökan tydligen är förpliktad att beakta konventionens bestämmelser, torde artikeln icke behöva föranleda någon lagbestämmelse.

De mera speciella regler för förvärv och förlust av medborgarskap, som konventionen i övrigt innehåller, lära — med undantag för den i *artikel 11 andra punkten* meddelade bestämmelsen som Sverige vid konventionens undertecknande förbehållit sig rätt att icke tillämpa — stå i god överensstämmelse med de grundsatser som kommit till uttryck i gällande svensk lag. Den i *artikel 10* i konventionen meddelade bestämmelsen att mannens naturalisation under äktenskapet icke medför ändring i hustruns medborgarskap med mindre hon därtill samtyckt, synes emellertid böra fastställas genom uttrycklig lagbestämmelse. Visserligen skulle det, i överensstämmelse med vad jag nyss framhållit i fråga om bestämmelsen i artikel 6, kunna anföras, att bestämmelsen såsom icke i och för sig oförenlig med nu gällande lag alltid borde beaktas av Kungl. Maj:t, oavsett om den kommit till uttryck i lagens text. Med hänsyn till frågans principiella betydelse synes det mig dock som om ett lagfästande av den i artikeln angivna grundsatsen bör ske.

Utöver den ändring i 6 § lagen den 23 maj 1924 (nr 130) om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap, som i enlighet med vad nu sagts synes böra företagas i samband med en ratificering av konventionen, lära några lagändringar icke påkallas av densamma.

Däremot kunde i detta sammanhang ifrågasättas att till behandling upptaga jämväl vissa andra frågor om ändringar i medborgarskapslagens bestämmelser. Skäl för övervägande av dylika lagändringar kan sålunda synas föreligga på grund av de opinionsyttringar som, enligt vad nyss nämnts, såväl i vårt land som i utlandet under senare tid framkommit från sådana organisationer, vilka företräda de specifika kvinnointressena, därvid krävts ett tillerkännande av större självständighet i allmänhet för den gifta kvinnan i medborgarrättsligt hänseende. Härvidlag bör ock erinras att konstitutionsutskottet vid granskning av det till 1923 års riksdag överlämnade förslaget till medborgarskapslag (prop. nr 29) med betydande majoritet uttalade sig för att såsom förutsättning för utländsk kvinnas förvärv av svenskt medborgarskap genom giftermål med svensk man borde stadgas, att hon har eller efter äktenskapets ingående tager hemvist i Sverige, nämligen för såvitt hon icke genom giftermålet går sitt utländska medborgarskap förlustig (konstitutionsutskottets utlåtande nr 15). Konstitutionsutskottets förslag antogs av riksdagens andra kammare, under det att första kammaren biföll en vid utskottets utlåtande avgiven reservation som, med gillande i princip av den av utskottet föreslagna lösningen, utmynnade i ett avslag å propositionen för frågans vidare utredande. I samband med sin tillstyrkan av Kungl. Maj:ts till 1924 års riksdag avlätna proposition (nr 137) med förslag till den sedermera antagna lagen uttalade konstitutionsutskottet, efter anförande av att starka sympatier inom utskottet förefunnits för en reglering av spörsmålet på sätt utskottet vid föregående års riksdag föreslagit, att ändring i lagstiftningen i riktning mot större självständighet för den gifta kvinnan utan svårighet syntes kunna vidtagas, därest det förhållandet skulle komma att inträffa, att de europeiska länderna, i anslutning till det exempel, som givits av Amerikas förenta stater, komme att i större utsträckning än hittills skett som förutsättning för förlust av medborgarskap för kvinna genom giftermål med utländsk man stadga, att hon genom giftermålet förvärvade mannens nationalitet (konstitutionsutskottets utlåtande nr 27).

Den av utskottet angivna förutsättningen för frågans förnyade upptagande torde få anses uppfylld, sedan genom Haagkonventionen (art. 8) fastslagits, att kvinnas förlust av medborgarskap genom giftermål med utlänning icke kan inträda under annan förutsättning än att hon förvärfvar mannens medborgarskap, och denna regel för övrigt mera allmänt lagfästs inom stater, som ännu icke äro anslutna till konventionen. Ehuru jag därjämte för egen del är böjd att erkänna, att starka sakliga skäl kunna anföras för den av utskottet förordade lösningen av berörda fråga, anser jag likväl av följande anledning någon lagändring i den åsyftade riktningen för närvarande ej böra komma till stånd.

Nu gällande lag om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap bygger på ett av delegerade för Sverige, Danmark och Norge utarbetat utkast till väsentligen lika lydande medborgarskapslagar för de tre länderna, och i Danmark och Norge ha även antagits med den svenska lagen i huvudsak överensstämmande lagar. Med hänsyn härtill och då det för undvikande

av lagkonflikter är av vikt, att lagstiftningen i de tre grannländerna allt framgent kommer att bygga på samma grundsatser, lärer förslag till lagändringar icke kunna framläggas i en fråga av så principiell betydelse som den nu berörda utan att kännedom dessförinnan vunnits om danska och norska regeringarnas ståndpunkt i ämnet. Å de förfrågningar härutinnan som riktats till dessa regeringar har emellertid definitivt svar ännu icke ingått och synes icke heller kunna förväntas inom den närmaste tiden. Med hänsyn härtill torde man för närvarande vara nödsakad begränsa sig till den ändring av 6 § som, enligt vad förut anförts, direkt föranledes av konventionens innehåll.

I enlighet härmed har jag låtit inom justitiedepartementet upprätta ett förslag till *lag angående ändrad lydelse av 6 § lagen den 23 maj 1924 (nr 130) om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap.*

Beträffande förslaget avfattning må utöver vad förut nämnts här framhållas, att den genom konventionen fastslagna grundsatsen, att mannens naturalisation icke medför ändring i hustrus medborgarskap med mindre hon därtill lämnar sitt samtycke, torde böra förlänas giltighet icke blott i fråga om medborgare i konventionsstater utan över huvud i fråga om medborgare i stater, i vilka mannens förvärv av annat medborgarskap icke i och för sig medför förlust av medborgarskap för hustrun. Enligt förslaget skall alltid bestämmas, huruvida hustru och barn skola innefattas i mannens-faderns naturalisation. I fråga om hustrun lär denna ändring utgöra en konsekvens av regeln att mannens förvärv av svenskt medborgarskap under viss förutsättning icke får medföra svenskt medborgarskap för hustrun, med mindre hon därtill lämnar sitt medgivande. Men oavsett detta torde ändringen hava goda skäl för sig. Det kan nämligen knappast anses rimligt, att en naturaliserads hustru och barn, om vars tillvaro kanske kännedom saknas vid prövningen av ansöknings, automatiskt skola omfattas av naturalisationen.»

Föredraganden uppläser härefter ifrågavarande lagförslag av den lydelse, bilaga¹ till detta protokoll utvisar, samt hemställer att lagrådets utlåtande över detsamma måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet; tillika hemställer föredraganden att utdrag av protokollet över utrikesdepartementsärenden för den 19 december 1930 rörande godkännande av omförmälda konvention måtte få tillställas lagrådet till kännedom vid granskning av lagförslaget.

Till vad sålunda hemställts, däri statsrådets övriga ledamöter instämma, lämnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifall.

Ur protokollet:
Gösta Tidelius.

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 20 februari 1933.

N ä r v a r a n d e:

justitieråden ALEXANDERSON,
EKLUND,
regeringsrådet ASCHAN,
justitierådet GREFBERG.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet den 17 februari 1933, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändrad lydelse av 6 § lagen den 23 maj 1924 (nr 130) om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av utrikesrådet F. Malmar.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:
Ragnar Kihlgren.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 24 februari 1933.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern HANSSON, statsråden UNDÉN, NOTHIN, SCHLYTER, WIGFORSS, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Schlyter, anmäler efter gemensam beredning med tillförordnade chefen för utrikesdepartementet lagrådets den 20 februari 1933 avgivna utlåtande över det den 17 februari 1933 till lagrådet remitterade förslaget till lag angående ändrad lydelse av 6 § lagen den 23 maj 1924 (nr 130) om förvärvande och förlust av svenskt medborgarskap.

Med förmälan att lagrådet lämnat förslaget utan anmärkning och under återropande av vad föredraganden anfört till statsrådsprotokollet den 17 februari 1933, hemställer föredraganden, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition *dels* äska riksdagens godkännande av den i nämnda statsrådsprotokoll omförmälda konventionen för lösande av vissa konflikter mellan medborgarskapslagar med det vid undertecknandet gjorda förbehåll i fråga om artikel 11, andra punkten, *dels*, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga berörda lagförslag.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Oskar Adelsöhn.